



Купить книгу на сайте [kniga.biz.ua](http://kniga.biz.ua) >>>



Абдулла Кендже-оглу шанували всі мешканці Кьозлева. Він продавав м'яке хутро у власній крамниці на базарі. Абдулла був щасливий чоловік, та ще радіснішим став, відколи в них із дружиною з'явився син Омер.

Омер — це я. Кендже-оглу означає «син Кендже».



[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)



Батько вважав, що син такої поважної людини, як він, має бути освіченим. Він привів мене у школу при храмі, де я навчився читати й писати, дізнався більше про Бога-Аллаха. Далі я вивчав різні науки. Вони мали зробити мене дуже-дуже мудрим.

Щиро кажучи, я не любив школу. Наставник, білобородий Шерефій-ефенді, ледь не щодня мене сварив. Він казав учням дивитись у книжку і завчати слова напам'ять, а я визирав у вікно й рахував пташок. Він велів мовчати, а я собі щось наспівував. Він наказував сидіти незрушно, я ж увесь час крутився. Однолітки з мене сміялися. Здавалося, ніхто не розуміє мене, я для всіх — немов скалка в оці!



Якось після чергових кпин мені стало так гірко, що, коли закінчилися уроки, я вирішив не вертатися додому. Вийшов зі школи, прочовгав повз головну міську лазню, далі мечеть, один із караван-сараїв, вийшов за міські ворота... Довкола міста то тут, то там виднілися вітряні млини, чиї жердини знай вертілися за вітром. Згадалось, як наставник докоряв мені, що я вертливий. Образа знову підступила до горла. Я пішов навмання аж до старого кладовища. Подивився на поселення за міськими мурами, де колись жили бідні люди, а кілька років тому його спалили чужинці. Стало ще сумніше.



Купить книгу на сайте [kniga.biz.ua](http://kniga.biz.ua) >>>